01/11/2020

Σαν σήμερα εξεδήμησε εις Κύριον ο σπουδαίος θεολόγος π. Ι. Ρωμανίδης

/ Ορθόδοξες Προβολές

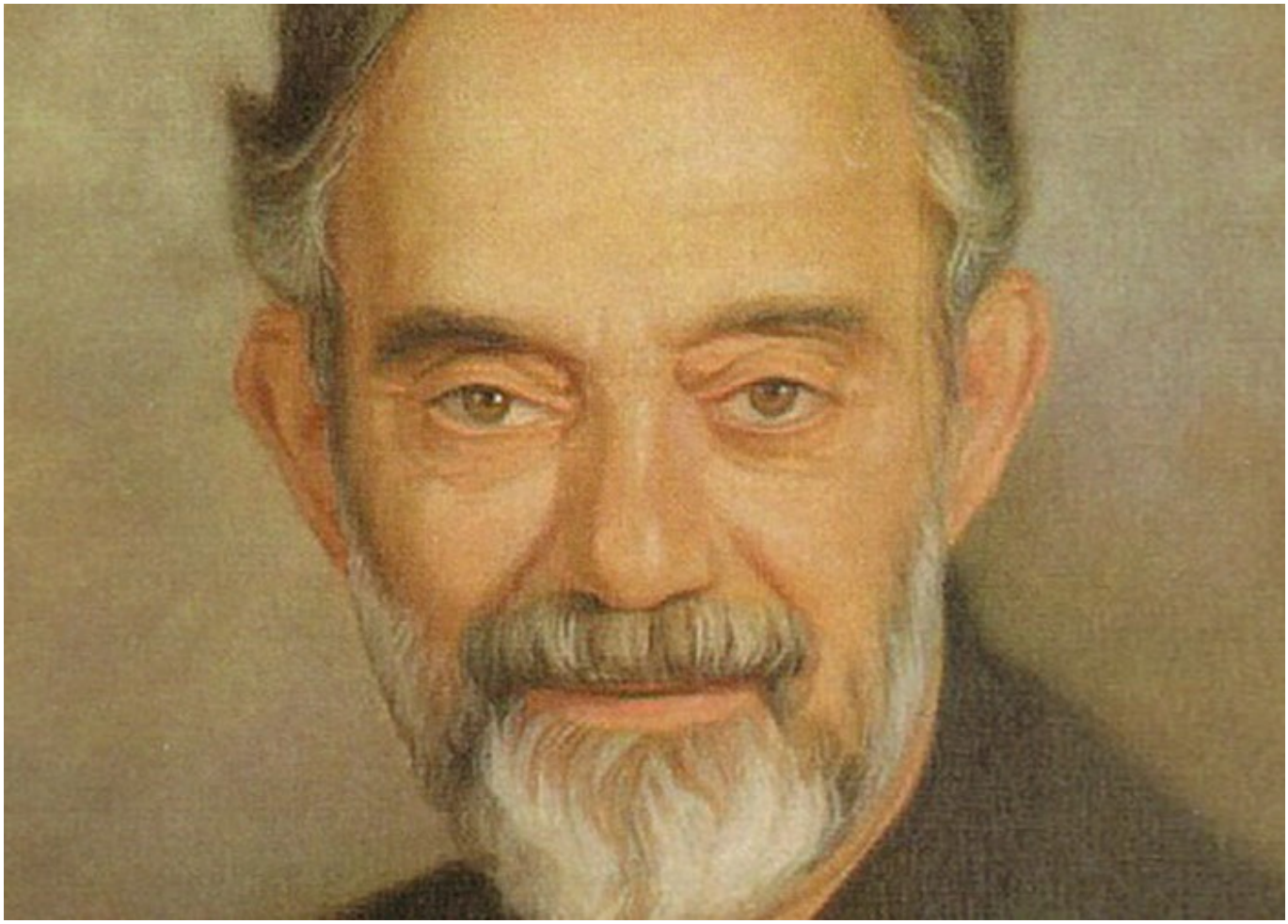

Σαν σήμερα, 1η Νοεμβρίου του 2001, απεβίωσε ο μεγάλος Θεολόγος π. Ιωάννης Ρωμανίδης, αφήνοντας πίσω του πλούσιο θεολογικό και ιστορικό έργο. Την Αγία Ευχή του να έχουμε.

Στον σπουδαίο θεολόγο και πρωτοπρεσβύτερο της ορθόδοξης εκκλησίας αναφέρεται τακτικά ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιερόθεος, έγκριτος θεολόγος και ο ίδιος. Σε παλιότερο αφιέρωμά του στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Ναυπάκτου, μάλιστα, τον χαρακτηρίζει ως διδάσκαλο της ρωμαίικης υποστάσεως του γένους και κορυφαίο δογματικό θεολόγο της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, ενώ γράφει για την εκδημία του:

«Ὁ π. Ἰωάννης κοιμήθηκε, ὅμως δὲν ἔπαψε νὰ μιλᾶ: «Μύσας ὁ ... Ἰωάννης τὸ στόμα,

ἀφῆκεν ἡμῖν ἄλλο τάς βίβλους στόμα» (στίχοι στὸν ἅγιο Ἰωάννη Χρυσόστομο). Ὁ λόγος του, λόγος σύγχρονος καὶ παραδοσιακός, διεισδυτικός καὶ διακριτικός, ὀξύς καὶ θεραπευτικός, πατερικός, θεολογικός, θὰ ἀκούγεται ἔντονα, ὅπου ἡ μικρά ζύμη θὰ ζυμώνη ὅλο τὸ φύραμα» και δημοσιεύοντας πολλά από τα έργα του.

Παρακάτω παραθέτουμε μια ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιερόθεου για τον π. Ιωάννη Ρωμανίδη.

Για να την ακούσετε, κάνετε κλικ εδώ

Ο βίος του π. Ιωάννη Ρωμανίδη

Σαν αρχή…

Όταν την δεκαετία του ’50 ο μακαριστός καθηγητής της θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης πατήρ Ιωάννης Ρωμανίδης παρουσίασε τις θεολογικές του θέσεις στον Ελλαδικό χώρο, οι “παραδοσιακοί” καθηγητές εξανέστησαν με τον τρόπο που προσέγγιζε την σκέψη των Πατέρων. Πολύ γρήγορα η δυσπιστία έδωσε τη θέση της στην αποδοχή και στη συνέχεια στην πλήρη αναγνώριση του πατρός Ιωάννη ως ενός ικανότατου αλλά και “παραδοσιακού” θεολόγου. Στις μέρες μας η Θεολογία του απασχολεί τόσο πολύ τους Ορθοδόξους θεολόγους και πάνω σε αυτή στηρίζονται οι επίσκοποι, οι ιερείς και οι λαϊκοί που θέλουν να ορθοτομούν λόγο αληθείας….

Ποια ήταν άραγε η προσφορά του πατρός Ιωάννη στην ελλαδική θεολογική Επιστήμη και γενικότερα στην Ορθόδοξη Θεολογία; Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η συνεισφορά του είναι η διατύπωση μιας επιστημονικής Μεθοδολογίας της Θεολογίας. Διατύπωσε τρόπους και μεθόδους, “κλειδιά ερμηνείας”, με τα οποία κατανοούνται οι πατέρες της Εκκλησίας.

Σε όσους είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν τον πατήρ Ιωάννη Ρωμανίδη εδημιουργείτο εύλογα ένα ερώτημα. Πώς αυτό το “αμερικανάκι” με τις σπουδές σε διάσημα Πανεπιστήμια και σε Παπικά Κολέγια που δεν γνώρισε σχεδόν ποτέ από κοντά τον Ορθόδοξο Μοναχισμό, μπόρεσε να βρει πρωτότυπους δρόμους σύνδεσης της ακαδημαϊκής θεολογίας και της ησυχαστικής θεολογικής παράδοσης;…

Είναι γνωστό ότι ο πατήρ Ιωάννης διέθετε μια εξαιρετική ικανότητα να παρατηρεί και να αναλύει τα φαινόμενα, να τα κατατάσσει και να τα συστηματοποιεί. Αυτή η ικανότητά του όμως δεν θα αρκούσε να δημιουργήσει το φαινόμενο "Ρωμανίδη" αν δεν συνδυαζόταν με την Καππαδοκική καταγωγή του και δεν είχε την προσωπικότητα της μητέρα του Ευλαμπίας Ρωμανίδου, ως "δείγμα" των ορατών αποτελεσμάτων της αδιάλειπτης νοεράς Ευχής.

Ας δούμε λοιπόν αυτή την προσωπικότητα.

Η καταγωγή

Η Ευλαμπία Ρωμανίδου κατήγετο από την Ρωμαϊκὴ Καστρόπολη της Παλαιάς Αραβησσού της Καππαδοκίας. Μια περιοχή που ποτέ δεν έπαψε να συζητάει θεολογικά, ακόμα και μετά τους μεγάλους Καππαδόκες πατέρες (Βασίλειο το Μέγα, Γρηγόριος Θεολόγο και Γρηγόριο Νύσσης).

Γεννημένη πριν από την καταστροφή (το 1895) μεγάλωσε σε ένα χώρο βαθιάς πίστης. Στο χώρο αυτό η Ορθοδοξία ήταν η πρώτη αξία, η γλώσσα και η καταγωγή το δευτερεύον. Ανήκε σ' εκείνο το μεγαλειώδη λαό των Καραμανλήδων. "Οι Ορθόδοξοι Έλληνες χριστιανοί της Καππαδοκίας (Καραμανλήδες) ήταν σε πολλά μέρη Τουρκόφωνοι δια τον εξής λόγο: Ο Τούρκος κατακτητής, προκειμένου να τους επιτρέψει να επιβιώσουν, τους έθεσε δια σπάθης τον εξής όρο: "Ή την θρησκεία, ή την γλώσσα σας". Δηλαδή έπρεπε οι Καππαδόκες Έλληνες Ορθόδοξοι ή να αλλαξοπιστήσουν εξισλαμιζόμενοι (και κρατούντες την Ελληνική τους γλώσσα) ή να παραμείνουν στην πίστη των πατέρων τους, αλλά να αλλάξουν την γλώσσα τους, υιοθετούντες την Τουρκική. Σοφώς φερόμενοι, προτίμησαν το δεύτερο, διαφυλάττοντες την αγία Ορθόδοξο πίστη τους και θυσιάζοντες την Ελληνική γλώσσα". [1]

Δημιούργησαν έτσι έναν ανεπανάληπτο πολιτισμό, [2] τον Καραμανλήδικο, που με την δική του ελληνική γραφή, τα σημαντικά μνημεία του, τα μοναδικά ήθη και έθιμά του μετέφρασε το Ορθόδοξο Βίωμα των ασκητών και των Αγίων σε καθημερινή πράξη. Το θεολογικό "μοντέλο" του Καππαδόκη είναι η μίμηση των αυστηρών ησυχαστών, όπως των στηλιτών Αγίων Συμεών και Δανιήλ, του Αγίου Αλεξίου του Ανθρώπου του Θεού κ. ά. [3]. Το κέντρο της κοινωνικής ζωής ήταν ο ναός και πνευματικό κατόρθωμα ήταν η άσκηση στην νοερά προσευχή. Δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι η αναπνοή της Καππαδοκίας ήταν στο ρυθμό της Ευχής: Κύριε Ιησού Χριστέ (εισπνοή), ελέησόν με (εκπνοή)…

Μέσα σε αυτό το πνευματικό περιβάλλον μεγάλωσε η Ευλαμπία Ρωμανίδου.

Τα παιδικά χρόνια

Τα παιδικά χρόνια της γερόντισσας Ευλαμπίας ήταν μέσα στον πόνο. Πόνος βαθύς, αλλά και σωτήριος. Δωδεκάχρονο κοριτσάκι γνώρισε την φοβερή σφαγή των γονέων της, ένα γεγονός που τα παιδικά μάτια το τύπωσαν βαθιά μέσα στην ψυχή της. Εντούτοις η εμπειρία αυτή, αντί να αποβεί καταστρεπτική για την Ευλαμπία, ήταν το ουράνιο μήνυμα για να "πάρει την καλή στροφή ", να αγαπήσει το Χριστό και την Εκκλησία.

Κοινωνικά η Ευλαμπία έμεινε ορφανή, αλλά πνευματικά απέκτησε μια παντοδύναμη προστασία. Η βασίλισσα των Ουρανών, η των "ορφανών βοηθός" την πήρε κάτω από την δική της σκέπη. Με θαυμαστή απλότητα για τις τόσο μεγαλειώδεις εμπειρίες, μιλούσε αργότερα στις μοναχές η γερόντισσα και έλεγε πως της παρουσιαζόταν η Παναγία, πως την έπαιρνε από το χέρι και την έσωζε από διαφόρους ψυχικούς κινδύνους. Από γλέντια που γινόταν γύρω της και την εμπόδιζε, την απομάκρυνε. Μετά της ερχόταν πολύ διάθεση για προσευχή. Έτσι από μικρό παιδάκι επικοινωνούσε δια της προσευχής με το Θεό!...

Άραγε τι είδους προσευχή να έκανε η μικρή ορφανή Ευλαμπία; Σε μια έγγραφη εξομολόγηση που άφησε [4], λέει τα εξής: "Δώδεκα χρονών που ήμουν, η προσευχή που έκανα αυτή ήταν. Παράκληση, Εξάψαλμος, Απόδειπνο, Παλαιά και Καινή Διαθήκη. Έτσι περνούσα το χρόνο μου. Αυτούς τους λόγους δεν τους άφηνα από το μυαλό μου νύχτα και μέρα. Κύριε Αγαθέ, τα αγαθά σου μη μου στερήσεις, από κάθε τι, να ακούω τα λόγια σου. Από απρεπή πράγματα με την βοήθειά σου Κύριε μου, φύλαξέ με. Κύριε, κατά την εντολή σου, όπως ξέρεις εσύ Κύριε, ο λάρυγγάς μου, ο,τι λέει δικό σου να είναι. Η Βασίλισσα η Παναγία μας, με τις πρεσβείες της και των αγίων... Και από όλους αυτούς Ευλογητός είσαι εις τους αιώνας των αιώνων Αμήν."

Στην προσφυγιά

Μετά την Μικρασιατική Καταστροφή έρχεται στην Ελλάδα και εγκαθίσταται στον Πειραιά. Παντρεύεται τον συμπατριώτη της τον Σάββα Ρωμανίδη που ήταν ράφτης και αποκτά το πρώτο της παιδί, αγόρι. Το έχει ταμένο στον επίσης πρόσφυγα, άγιο Ιωάννη το Ρώσο. Αξιώνεται, όταν το παιδί έγινε 2 ετών, να πραγματοποιήσει το τάμα της και να το βαπτίσει – τον μετέπειτα ιερέα Ιωάννη – στο Προκόπι Εύβοιας.

Η ζωή στην Ελλάδα είναι δύσκολη και η οικογένεια Ρωμανίδη μεταναστεύει το 1927 στην Αμερική. Η πολυπολιτισμική κοινωνία, με την ποικιλόχρωμη θρησκευτικότητα και τις διαφορετικές αξίες δεν την επηρέασαν, αντίθετα της έδωσαν την πρόκληση για ιεραποστολή. Πολεμάει με τις, όποιες δυνάμεις διαθέτει,

τον Προτεσταντικό περίγυρο. Η θερμότητα της πίστης της κάνει εντύπωση.

Οι αιρετικοί διαβλέπουν ότι θα είναι μεγάλη επιτυχία γ’αυτούς αν προσηλυτίσουν στις ιδέες τους αυτήν την Καππαδόκισσα με την πολλή πίστη. Δεν παραγνωρίζουν και το αξιόμαχο της αντιπάλου. Οργανώνουν έτσι πραγματική “επιχείρηση” για τον προσηλυτισμό της, στην οποία συμμετέχουν 10-15 άτομα. Την επισκέπτονται και προσπαθούν μέσα από την Αγία Γραφή, με τα γνωστά τους επιχειρήματα, να την κλονίσουν. Η Ευλαμπία έχει άλλα μεγαλύτερα και ακαταμάχητα επιχειρήματα. Τους αφήνει για λίγο μόνους και καταφεύγει στους Αγίους, που έχει στο “εικονοστάσι” του δωματίου της. Προσεύχεται με θέρμη να την φωτίσει ο Θεός. Και Ω! Του θαύματος! Μια δυνατή βοή βγαίνει από τις εικόνες. Την ακούν και οι Προτεστάντες και τρέπονται σε άτακτη φυγή. Έκτοτε δεν την ξαναενόχλησαν.

Ιεραπόστολος

Η σημερινή νεοεποχίτικη νοοτροπία απαιτεί να δεχόμαστε τους άλλους όπως είναι, χωρίς να τους διαφωτίζουμε για την πλάνη τους. Η γερόντισσα Ευλαμπία δεν γνώριζε από αυτές τις ψεύτικες γλυκερότητες. Είχε βεβαιωθεί ότι η μόνη αλήθεια είναι η Ορθόδοξη Πίστη και δεν υπάρχει άλλος τρόπος σωτηρίας από το Ορθόδοξο Άγιο Βάπτισμα. Έτσι, όταν έμαθε ότι η κόρη της Παρθενία παντρεύτηκε στην Ν. Ζηλανδία έναν ετερόδοξο, τον Malcolm, ανώτερο κρατικό υπάλληλο, διέγνωσε ποιο ήταν ακριβώς το καθήκον της.

Πηγαίνει στην Ν. Ζηλανδία – σημειωτέον ότι οι γονείς του πατρός Ιωάννη δεν έμαθαν ποτέ αγγλικά – και μένει εκεί μέχρις ότου να κατηχήσει σωστά το γαμπρό της και να τον βαπτίσει ορθόδοξο με το όνομα Μάρκος. Κι επειδή, έλεγε, ότι για να είσαι Ορθόδοξος δεν αρκεί να είσαι βαπτισμένος, αλλά πρέπει και να κοινωνάς, δεν εγκαταλείπει την Νέα Ζηλανδία πριν να εκπληρώσει και τον άλλο ιερό σκοπό της: Να ιδρύσει Ορθόδοξη Εκκλησία στο Christchurch, την δεύτερη μεγάλη πόλη της χώρας αυτής.

Η μάνα

Η Ευλαμπία ήταν νοικοκυρά και ασκήτρια. Ως μάνα ήταν αυτή που καθόριζε το πνευματικό περιβάλλον της οικογένειάς της. Ήταν αυτή που μετέδωσε στα παιδιά της από πολύ νωρίς το ασκητικό φρόνημα. Γράφει ο ίδιος ο πατήρ Ιωάννης Ρωμανίδης: «Θυμάμαι, που η μάνα μου μού έλεγε· ‘‘Παιδί μου, άνθρωπος άγιος με το ζόρι δεν γίνεται. Πρέπει να το θέλεις!’’» Για να προσθέσει στον λόγο της μητέρας του, «δεν μπορεί βέβαια άνθρωπος με το ζόρι να γίνει άγιος, ο καθένας πρέπει να επιλέξει τον δρόμο της ασκητικής θεραπείας». Αυτός ο λόγος περί ασκητικής θεραπείας του πατρός Ιωάννη φανερώνει μία συνέχεια και μία εμπειρική

γνώση Θεολογίας, που είχαν όλοι οι πιστοί που είχαν φτάσει στο στάδιο του φωτισμού.

Θυμάται πάλι: Κάποτε ρώτησα τη μάνα μου· «Μάνα, τώρα που έγινες 90 ετών, τι συμβουλή θα έδινες σ᾽ εμένα το γιο σου, που αξιώθηκα να γίνω και Δεσπότης;» Μού απάντησε: «Να προσέχεις, γιε μου, να μην γύρει ο νους σου!»

Δηλαδή βλέπουμε εδώ μία μητέρα Μικρασιάτισσα, να κρατάει το ασκητικό Ορθόδοξο ήθος και να σου λέει, πρόσεξε να μην υπερηφανευτείς, να μην πάρει ο νους σου αέρα! Όλα αυτά έχουν τεράστια θεολογική αξία και βάθος. Κι όπως ξέρουμε, οι πρωτινοί άνθρωποι για να πουν μια λέξη νήστευαν σαράντα μέρες, όπως λέει ο λαός μας. Δηλαδή ο λόγος τους ήταν αποτέλεσμα φωτισμού. Αυτό σημαίνει νήστευαν σαράντα μέρες για να πουν ένα λόγο.

Αυτή, λοιπόν, η γυναίκα, η Ευλαμπία, ενώ όλη μέρα έραβε μαζί με τον άντρα της, ταυτόχρονα προσευχόταν. Ήταν άνθρωπος της νοεράς προσευχής. Προσευχόταν με την ευχή του Ιησού και έκανε και πολλές μετάνοιες. Την έβλεπε μικρό παιδάκι ο πατήρ Ιωάννης και, σαν πειραχτήρι που ήταν, της έλεγε· «Μάνα, τι κάνεις όλο μετάνοιες και μετάνοιες;» Κι εκείνη του απαντούσε· «Κορόιδευε, Γιαννάκη, κορόιδευε! Μα να ξέρεις, παπάς θα γίνεις εσύ!» Δηλαδή είχε και διορατικό χάρισμα η γιαγιούλα μέσα στην Αμερική!…

Η μοναχή

Μετά τον θάνατο του συζύγου της προσφέρει τις υπηρεσίες της ως ράπτρια στο αντρικό μοναστήρι της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος στη Βοστώνη και συγχρόνως αρχίζει μόνη της να ασκείται στην μοναχική ζωή. Παίρνει έτσι σταθερή την απόφαση να γίνει μοναχή. Η ευκαιρία δεν άργησε να δοθεί. Ο γιος της, ο πατήρ Ιωάννης, επιστρέφει οικογενειακώς στην Ελλάδα και η γερόντισσα τον ακολουθεί ενημερώνοντάς τον συγχρόνως για τις προθέσεις της.

Με την μεσολάβηση του πατρός Ιωάννη και την συνδρομή του (νυν) Επισκόπου Τυρολόης και Σερεντίου κ. Παντελεήμονος Ροδοπούλου ο πατήρ Πολύκαρπος Μαντζάρογλου την συνιστά στο Ιερό Ησυχαστήριο “Ευαγγελιστής Ιωάννης ο θεολόγος” Σουρωτής Θεσσαλονίκης, τη μονή που πνευματικό της καθοδηγητή είχε τον Άγιο Παΐσιο τον Αγιορείτη. Έτσι, η Ευλαμπία μπαίνει κάτω απὸ τὴν πνευματικὴ καθοδήγηση του μεγάλου τούτου συγχρόνου Αγίου και γίνεται δεκτή ως δόκιμη στις 17/1/1971. Στις 4/5/1973 γίνεται η κουρά της σε μεγαλόσχημη, χωρίς να αλλάξει το βαπτιστικό της όνομα.

Ως μοναχή, ουδέποτε παρέλειπε τον κανόνα της. Τα μεσάνυχτα στις 12 προσευχόταν ανελλιπώς με τον τρόπο που είχε συνηθίσει από νέα. Εξηγούσε δε με τον ακόλουθο χαρακτηριστικό τρόπο την συνήθειά της αυτή: “τότε, παιδί μου, ανοίγει ο ουρανός”, έλεγε.

Στο μοναστήρι έζησε μέχρι το 1980, οπότε κοιμήθηκε εν Κυρίω οσιακά, όπως το ζητούσε αδιάκοπα από το Θεό: “Το όνομά μου εν βίβλω ζωής να περάσεις. Ειρηνικά χριστιανικά τα τέλη της ζωής μου δός μου…” [6].

Προγνώριζε το θάνατό της και το έλεγε στις αδελφές που την υπηρετούσαν, όταν τις μιλούσαν για γεγονότα που θα γίνονταν αργότερα (Κτίσιμο Ναού Αγίων Αρχαγγέλων). Άλλωστε το γεγονός του θανάτου ήταν η μελέτη της καρδίας της από ηλικία 12 χρόνων “τον θάνατο να μην βγάλω από το νου μου Κύριε δός μου” έλεγε [7]. Ο Θεός τής έδωσε τους τελευταίους μήνες της ζωής της όλες τις αναγκαίες πληροφορίες για να προετοιμαστεί για το μεγάλο πέρασμα.

Όταν επρόκειτο να τελειώσει την ζωή της το απόγευμα της 6ης Νοεμβρίου 1980 δεν ήθελε καμιά από τις αδελφές που την υπηρετούσαν να μείνει κοντά της. Πήγαν όλες στον εσπερινό, έμεινε μόνη. Κάποια περαστική αδελφή την άκουσε να συζητάει μέσα στο κελί της, άγνωστο με ποιον. Όταν επέστρεψαν από τον Εσπερινό είχε κοιμηθεί.

Η χαρισματούχος

Τα μεγάλα χαρίσματα τα δίδει ο Θεός σε αγίους μετά από πολυχρόνιους ασκητικούς αγώνες ή σε απλοϊκούς χριστιανούς, που ουδέποτε εφαντάσθησαν ότι είναι άγιοι. Η γερόντισσα Ευλαμπία ανήκε στους τελευταίους.

Απέκτησε το διορατικό χάρισμα μετά από το χάρισμα της νοεράς ευχής. Με χαρακτηριστική απλότητα εξηγούσε στον Άγιο Παΐσιο με λεπτομέρειες, πως προσεύχεται γονατιστός στο κρεββάτι του μέσα στο κελί του, στο Άγιον Όρος. Και σχολίαζε ο γέροντας Παΐσιος ότι “η γερόντισσα Ευλαμπία έχει πνευματική τηλεόραση…”

Ο μητροπολίτης Μόρφου σε ομιλία του, αναφέρει χαρακτηριστικά: “Πριν απὸ ένα χρόνο, που επισκέφτηκα την εν λόγω μονή, μού ανέφερε η νυν ηγουμένη του μοναστηριού Φιλοθέη· «Αυτή η γιαγιά (η Ευλαμπία) καλά καλά ελληνικά δεν ήξερε, αλλά ήταν η πρώτη στις Ακολουθίες, η πρώτη στην υπακοή, και είχε αποκτήσει μεγάλο διορατικό χάρισμα. Για παράδειγμα, όταν ο Άγιος Παΐσιος κάποιες νύχτες (στο κελί του, στο Άγιον Όρος) ήταν άρρωστος, έκανε τον Κανόνα του καθιστός. Και η γιαγιά Ευλαμπία από τη Σουρωτή της Θεσσαλονίκης τον έβλεπε με τα μάτια

της καρδιάς -κι όχι με τα μάτια τους σώματός της- μέσα στο κελί του τι έκαμνε.

Κι όταν συναντήθηκαν αργότερα, τού είπε·

‘‘Την τάδε ημερομηνία ήσουν άρρωστος, Γέροντα, και δεν έκανες όλες τις μετάνοιές σου, ούτε όλα τα κομποσχοίνια σου τα έκανες!’’ ‘‘Καλά, εσύ πού με είδες σαν ήμουν στο Άγιο Όρος;’’, τη ρώτησε. ‘‘Να, έχω μια τηλεόραση και μού τα δείχνει’’, απάντησε η γιαγιά! Και έλεγε με θαυμασμό ο Άγιος Παΐσιος·

‘‘Κοίτα να δεις, αυτή η γιαγιά που ήρθε από την Τουρκιά και την Αμερική να έχει και τηλεόραση έγχρωμη και να με παρακολουθεί τι κάνω στο Άγιον Όρος!’’

Και όλες οι καλόγριες έμειναν έκπληκτες με τα χαρίσματα της γιαγιάς Ευλαμπίας.»

Αυτά επιβεβαιώνουν ότι τη βαθύτερη εσωτερική ζωή μπορεί να την κατέχει κι ένας απλός άνθρωπος του λαού, φθάνει να είναι εντός του πλαισίου της αυθεντικής ησυχαστικής και θεραπευτικής εκκλησιαστικής μας ζωής και παράδοσης.

Και οι Ορθόδοξοι χριστιανοί γονείς, ζώντας μέσα σε τούτη τη θεραπευτική μας παράδοση, πρέπει να έχουν ως σκοπό να μάθουν στα παιδιά τους να προσεύχονται, να μετανοούν, να συγχωρούν, κι όχι πως να αποκτήσουν επίγεια φήμη και επίγειο πλούτο. Οι πρωτινοί Ορθόδοξοι κύριο μέλημά τους είχαν να μεταδώσουν με τη βιοτή τους στα παιδιά τους τη θεραπευτική αγωγή της Εκκλησίας μας, χωρίς πολλά λόγια και θεωρίες, ήσυχα και απλά, εφαρμόζοντας πρώτα οι ίδιοι στη ζωή τους τη θεραπεία αυτή.

Αντιλαμβάνεστε, λοιπόν, ποια ήταν η καταγωγή του πατρός Ιωάννη Ρωμανίδη και ειδικά η αγία μάνα του, και τι πνευματικά γονίδια τού κληρονόμησε, που καθόρισαν καίρια τη ζωή του…

Όταν την ρωτούσαν για τις πνευματικές της εμπειρίες, απέφευγε να απαντά με την εξής φράση: “Έτσι όλοι οι άνθρωποι βλέπουν. Εγώ από μικρό παιδί έβλεπα Αγίους. Μου είπαν, παιδί μου, να μην λέω. Κακό και μένα, κακό και σένα”

Η ευλάβειά της ήταν έκδηλη όταν προσήρχετο στα Άχραντα Μυστήρια. Πάντοτε με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος πήγαινε να κοινωνήσει και πάλι με σταυρωμένα τα χέρια επέστρεφε στο στασίδι της. Τον τελευταίο χρόνο, που ήταν κλινήρης και κοινωνούσε στο κελί της, την ίδια ευλάβεια διατηρούσε. Αυτή η συμπεριφορά δεν υπαγορευόταν από μία ευσεβή συνήθεια, αλλά από την εμπειρία της ορατής παρουσίας των Αγίων Αγγέλων, που έβλεπε μέσα στον Ναό [9].

Την εποχή που ήταν κατάκοιτη – για αρκετούς μήνες – και σιγά-σιγά πλησίαζε ο

θάνατος της μια μέρα συνέβη και αυτό το παράδοξο: Γινόταν λειτουργία στον Ι.Ναό Ζωοδόχου Πηγής και ξαφνικά εμφανίζεται στην Εκκλησία η γερόντισσα Ευλαμπία μόνη της. Οι αδελφές ξαφνιάστηκαν και την ρώτησαν πώς ήλθε. Η γερόντισσα απήντησε απλά “Εμένα, παιδί μου, ο Άγιος Αρσένιος έτσι (δηλαδή σηκωτή) με ανέβασε”.

Εις μνημόσυνον αιώνιον

Πόσο διαφορετική είναι αυτή η γερόντισσα από όλα εκείνα τα τεχνητά μοντέλα που “λανσάρει” το θρησκευτικό “star system” της εποχής μας. Δεν έκανε κανένα ταξίδι στην Ανατολή για να γνωρίσει την πνευματικότητα των γκουρού και τα “άστραμ”. Δεν οργάνωσε γύρω της κοινόβιο με υποτακτικές που να την λατρεύουν για αγία. Δεν έκανε την “φωτισμένη” ώστε να συγκεκτρώσει γύρω της πλήθη οπαδών.

Τα ΜΜΕ δεν ασχολήθηκαν ποτέ μαζί της. Έχοντας την χάρη τού “ταπεινού και ησυχίου” Αγίου Πνεύματος, υποτάχθηκε στο θέλημα του Τριαδικού Θεού. Υπέμεινε την ορφάνια και την προσφυγιά με πίστη στο Θεό και αδιάλειπτη Προσευχή. Έζησε μέσα στον κόσμο αφοσιωμένη στα καθήκοντά της ως συζύγου και μητέρας και, όταν αποφάσισε να μονάσει, προέκρινε ταπεινά την υπακοή σε ένα Ορθόδοξο Μοναστήρι.

Κλείνοντας…

Ο π. Ιωάννης Ρωμανίδης γράφει: “Η αρχή της θεραπείας του νοός, που λέγεται κάθαρσις, είναι η εκδίωξις από αυτόν όλων των λογισμών, καλών και κακών. Όταν η εκκένωσις αυτή συνδυάζεται με την κάθαρση των παθών και την ορθή περί Θεού Πίστη, ο νους επιστρέφει εις την καρδία και δέχεται το Πνεύμα το Άγιον, αποστελλόμενο από τον Πατέρα και τον Υιό και προσευχόμενο αδιαλείπτως. Τότε κατά τους πατέρας, γίνεται κανείς ναός του Αγίου Πνεύματος και μέλος του σώματος του Χριστού. Η νοερά ευχή λέγεται μονολόγιστος, αφού ο μόνος λογισμός που κατέχει τον νου είναι η αέναος μνήμη του Θεού” [10].

Φοιτητής του τον θυμάται να περπατά μέσα στους διαδρόμους της Σχολής και να του λέει, «Καλημέρα, πατέρα Ιωάννη», και αυτός να μην του απαντά, αλλά κάποια στιγμή να κοντοστέκεται και να στρέφεται πίσω και να του λέει, «Παιδί μου, μου είπες χαίρετε;» «Μάλιστα, πάτερ!» «Τότε, χαίρετε κι από εμένα!» «Δεν με προσέξατε;» «Όχι, παιδί μου, ασχολούμουν με το ‘‘Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με’’».

Ήταν ίσως η μοναδική φορά που προδόθηκε ότι προσευχόταν νοερὰ και δεν τον ενδιέφεραν τόσο πολύ οι ευγένειες, ούτε οι καθωσπρεπισμοί, διότι είχε εσωτερική

εργασία, αφού ήταν γιος της Ευλαμπίας…

Θα μπορούσε άραγε ποτέ ο π. Ιωάννης Ρωμανίδης να μιλήσει με τόση σαφήνεια και απολυτότητα για τόσο υπερφυσικές εμπειρίες, αν δεν είχε βεβαιωθεί από την προσωπικότητα της μητέρας του και εξ ιδίας πείρας, ότι όσα διάβασε στα βιβλία των Πατέρων είναι πέρα ως πέρα αληθινά;…

«Η Γερόντισσα Ευλαμπία Ρωμανίδου»
Απόσπασμα από το βιβλίο του Πρωτοπρεσβυτέρου
Λάμπρου Φωτόπουλου,
Αθήνα 2003

Παραπομπές:

1. Γεωργίου Πρεσβυτέρου, Νέα οσία Φωτεινή η Νεαπολίτις, γ΄ έκδοση, Έκδοσις Ι.Μονής Αγίου Προκοπίου Τρικάλων, Αθήναι 2002, σ.10.

2. Γι’ αυτόν τόν πολιτισμό δυστυχώς δεν έχουν δείξει ενδιαφέρον, ούτε η Τουρκία- για ευνοήτους λόγους- ούτε η Ελλάδα.

3. Χαρακτηριστικό είναι το καραμανλήδικο τραγουδάκι για τον Άγιο Αλέξιο τον άνθρωπο του Θεού που αρχίζει με τις λέξεις “Ουρφαγιά κάντη καραντάν” και, βρίσκεται στο μουσικό βιβλίο, Σίμωνος Καρά, Μέθοδο της Ελληνικής Μουσικής τ. Α, Αθήναι 1981, Έκδοση Συλλόγου προς Διάδοσιν της Εθνικής Μουσικής, σ.90 (σε μετάφραση):

“Στην Έδεσσα διά ξηράς πήγε (ο Αλέξιος), τον διεφύλαξε ο πλάστης του.

Γλύτωσε το κεφάλι του απ τους μπελάδες, σ’αυτήν την υπομονή ο Αλέξιος.

Πετσί και κόκκαλο έμεινε, παρά Θεού πολλά χαρίσματα έλαβε.

Δέκα επτά χρόνια έμεινε εκεί σε τέτοια υπομονή ο Αλέξιος.”

4. Το πρωτότυπο κείμενο είναι στην Τουρκική και μας το διέθεσε ευγενώς σε μετάφραση ο ανεψιός της γερόντισσας π. Πολύκαρπος Καλαϊτζόγλου.

5. Απόσπασμα από την πιο πάνω αναφερθείσα εις χείρας του π. Πολυκάρπου Καλαϊτζόγλου ευρισκομένη εξομολόγηση της γερόντισσας.

6. Άλλο απόσπασμα από την εξόμολόγησή της

7. Όλες οι πληροφορίες για την ζωή της γερόντισσας Ευλαμπίας, ως μοναχής στο Ι. Ησυχαστήριο “Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος” δόθηκαν, με την ευλογία της

καθηγουμένης του Ι. Ησυχαστηρίου Φιλοθέης μοναχής, από τις αδελφές που την εξυπηρετούσαν, προς τις οποίες και ανήκουν οι εποφειλόμενες ευχαριστείες.

8. “Εσείς νομίζετε κοιμάμαι. Εγώ βλέπω αγγέλους, γεμάτη η Εκκλησία” έλεγε κάποτε σε μία μοναχή.

9. Ιωάννου Ρωμανίδη, Γρηγορίου Παλαμά έργα τ.1, Θεσσαλονίκη 1984, Εκδόσεις Πουρναρά, σ.23.

Πηγή: e – Miteriko